

Tēva vēstule dēlam

Branislavs pagājušā gada novembrī tika ordinēts diakonu kārtā. Pandēmijas dēļ ordinēšanas ceremonijā viņa ģimene nevarēja būt klāt.

Tomēr viņa tēvs, katoļu aktīvists, kurš pagājušā gadsimta 80. gados pavadīja laiku ieslodzījumā kā cīnītājs pret komunistisko režīmu Čehoslovākijā, uzrakstīja savam dēlam aizkustinošu vēstuli.

LIECĪBAS | 25/01/2021

9.05.2021

Branislavs Borovskis (saīsinājumā Brano) saukts tāpat kā viņa tēvs, tika ordinēts par diakonu pagājušā gada novembrī Romā kopā ar vēl 26 Opus Dei locekļiem.

Pandēmijas ierobežojumu dēļ Bronislava ģimene nevarēja būt klāt, lai dalītos priekā ar viņu šajā svarīgā brīdī, tāpēc tēvs nolēma nosūtīt viņam šo aizkustinošo vēstuli, kuru viņa dēls ir vēlējies darīt publiski pieejamu.

Brano Borovskis, jaunā diakona tēvs, astoņdesmito gadu katoļu aktīvists Čehoslovākijā, tika arestēts kopā ar diviem draugiem Polijas pusē. Viņus apsūdzēja par reliģiskās literatūras kontrabandu. Sitieni, spīdzināšana un cietumā pavadītais laiks tikai stiprināja viņa ticību Dievam.

Attēlā tēvs un dēls kopā.

Mans dārgais dēls Branislav,

2020. gada 12. decembrī aprit tieši 37 gadi kopš tās dienas, kad es tiku arestēts Polijas pilsētā Nowy Sacz. Toreiz es biju 20 gadus jauns universitātes students. Viņi mani kopā ar abiem maniem draugiem ieslodzīja cietumā par reliģiskās literatūras kontrabandu, jo no Polijas iavedām Čehoslovākijā kristīgo literatūru. Tie bija komunistiskā režīma gadi, kad bija aizliegta šāda veida literatūras izplatīšana grāmatnīcās.

Mana ieslodzīšana Polijā sakrita ar laiku, kad toreizējā Čehoslovākijā iebruka PSRS vadītais Varšavas līguma valstu karaspēks. Man un maniem biedriem draudēja cietumsods no 15 līdz 20 gadiem.

Pratināšanu laikā militārie darbinieki mūs sita, draudēja un pazemoja dažādos veidos. Trīs mēnešus pavadīju viens pats kamerā, kuras izmērs bija divi reiz trīs metri.

Gan naktī, gan dienā kamerā
vienmēr dega gaisma. Viņi neļāva
man ne tikai gulēt, bet vispār
atpūsties. Nedrīkstēju runāt skaļā
balsī un visu laiku bija jāievēro
klusums. Kamerā brīžam bija
nepanesams aukstums, kas mijās ar
tikpat nepanesamu karstumu.

Reiz, vēlā vakarā cietuma apsargs,
kurš bija galīgi piedzēries, notēmēja
uz manu pusi pistoli un draudēja
mani nogalināt. Viņš bija nikns, jo
nevarēja doties plānotajā
atvaļinājumā un viņam vajadzēja
mani apsargāt.

*Kad trīs draugi tika ieslodzīti, šī
fotogrāfija slepeni izplatījās
Čehoslovākijas baznīcu draudzēs,
lūdzot cilvēku lūgšanas par viņu
atbrīvošanu.*

Pēc vairākiem mēnešiem tiku
nosūtīts uz lielāko cietumu Polijā,
Tarnovas pilsētā. Pazemojumi un
sitieni turpinājās. Viens no maniem

kameras biedriem bija garīgi slims cilvēks, pēc profesijas bokseris, viņš sadarbojās ar komunistu režīmu. Viņš bez iemesla uzbruka ieslodzītajiem, mūs sita un terorizēja.

Es biju tik ļoti psiholoģiski sagrauts, ka man arvien biežāk parādījās doma, ka manai dzīvei nav jēgas. Arvien biežāk sāku apsvērt iespēju beigt dzīvi ar pašnāvību.

Viss notiekošais bija kā bieza aukla, kas veidota no daudziem smalkiem pavedieniem, kas pamazām sāka atšķetināties, līdz vairs neatlika nekas cits kā viens pavediens, pie kura turēties. Pēdējais pavediens bija mana ticība Dievam. Es jau biju zaudējis cerību, ka mana situācija varētu mainīties. Neskatoties uz to, es zināju, ka Dievs mūs visus tur savās rokās, lai gan tikai pēc daudziem gadiem es patiešām sapratu, ko nozīmē tas, ka Dievs ir klātesošs visā, kas ar mums notiek...

Tajā laikā man bija sajūta, ka Dievs mani ir atstājis. Tikai pēc daudziem gadiem es sapratu, ka īstenībā bija pilnīgi pretēji. Nekad neesmu bijis Dievam tik tuvu, kā toreiz.

Pirms ieslodzījuma es biju nopietni domājis par iespējamo aicinājumu uz priesterību, bet komunisti šo aicinājumu no manas sirds izrāva. Es domāju, ka sapnis par priesterības sakramentu manā dzīvē ir noslēdzies. Tagad, gadiem ritot, es uz šiem notikumiem atskatos citām acīm.

Tas bija Dieva plāns, ka man vajadzēja pārdzīvot komunistiskā režīma krišanu un pilsonisko un reliģisko brīvību atgūšanu. Tas bija Dieva plāns, ka man bija jāapprecas ar tavu māti un ka Viņš mūs svētīja ar astoņiem bērniem. Dieva plānā bija iekļauts arī tavs paša aicinājums.

Borovsku ģimene ar visiem astoņiem bērniem.

Šo sestdien, 2020. gada 21. novembrī, tu kopā ar saviem draugiem tiksī iesvētīts par diakonu savā ceļā uz priesterību. Neskatoties uz to, ka koronavīrusa pandēmija neļauj mums būt kopā ar tevi šajā tev un visai mūsu ģimenei tik nozīmīgajā brīdī, es esmu pārliecināts, ka Dievs savā apredzībā visu stingri tur savās rokās.

Vēlos tev apliecināt, ka dienā, kad tiec iesvētīts par diakonu, mēs visi īpaši lūgsim par tevi un pateiksimies Dievam par tavu aicinājumu.

Noslēdzu šo vēstuli ar manu iemīļoto latīņu frāzi: *Gutta cavat lapidem non vi sed saepe cadendo* [ūdens piliens tiek cauri klintij nevis ar savu spēku, bet gan ar savu neatlaidību].

50 minūšu dokumentālā filma “Pēdas sniegā” (ar subtitriem angļu valodā) stāsta par katoļu pagrīdes pretošanās kustību Čehoslovākijā komunisma gados. Tajā iekļauta īsa intervija ar

*Branislavu Borovski par viņa lomu
cīņā pret komunismu.*

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/teva-
vestule-delam/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/teva-vestule-delam/) (6.08.2025)